

РЕШЕНИЕ

№ 535

гр. Варна, 27.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, IV СЪСТАВ, в публично заседание на трети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Константин Д. И.

Членове: Златина Ив. Кавърджикова
Мая Недкова

при участието на секретаря Марияна Ив. И.
като разгледа докладваното от Константин Д. И. Въззивно гражданско дело
№ 20233100500311 по описа за 2023 година

за да се произнесе, съобрази следното:

Производството е по реда на Глава Двадесета от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на Общинско предприятие „Комплекс за детско хранене“, ЕИК 00000934421664, с адрес гр. Варна, бул. „Мария Луиза“ № 11, подадена чрез процесуален представител, срещу Решение № 3848/07.12.2022 год., постановено по гр. дело № 5756/2022 год. по описа на РС- Варна, с което, въззивникът е осъден да заплати на Г. Л. И. от гр. Варна, на основание чл. 222, ал. 3 от КТ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, сумата от 4535, 12 лева, представляваща остатък от дължимо парично обезщетение при прекратяване на трудовото правоотношение по трудов договор № 41/30.01.2013 год., след като ищцата е придобила право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, като е работила при същия работодател през последните 10 години от трудовия си стаж, ведно със законната лихва върху горната сума, считано от подаването на исковата молба в съда – 09.05.2022 год. до окончателното ѝ изплащане, както и сумата от 1 094, 82 лева – обезщетение за забава в размер на законната лихва върху сумата от 4535, 12 лева за периода от 01.01.2020 год. до 08.05.2022 год.

В жалбата са наведени оплаквания, че решението е неправилно и необосновано, постановено е в нарушение на материалния закон. Неправилен е изводът на съда, че в случая по отношение на ищцата е налице хипотезата на чл. 123, ал. 1, т. 7 от КТ – прехвърляне на дейността на едно предприятие в друго, включително прехвърляне на материалните активи, в резултат на което неправилно е прието, че са налице предпоставките за изплащане на обезщетение по чл. 222, ал. 3 от КТ в размер на още четири brutни трудови

възнаграждения, съответно на сумата от 4535, 12 лева. Според въззивника правото по чл. 222, ал. 3, изр. първо предл. второ КТ възниква когато работникът или служителът е работил при същия работодател и е придобил при този работодател 10 години трудов стаж преди прекратяване на трудовото правоотношение, без да е необходимо той да е бил непрекъснат.

Въззивникът твърди, че в хода на производството не е оспорил, че се дължи обезщетение на ищцата по чл. 222, ал. 3 от КТ, но счита, че същото е в размер на БТВ за два месеца, а не за шест месеца, както неправилно е приел първоинстанционният съд. Не е съобразена нормата на чл. 1, ал. 1 от ПМС № 31/1994 г. за увеличаване в някои случаи на размера на обезщетенията по чл. 1. В нарушение на материалния закон, съдът е приел, че в случая е налице универсално правоприемство между „Стопанска и спомагателна дейност“ ЕАД – Варна (предходният работодател на ищцата) и Общинско предприятие „Комплекс за детско хранене“ при Община Варна - работодателят, при когото е възникнало правото на обезщетение по чл. 222, ал. 3 КТ. Навежда, че съгласно установеното по делото, трудовото правоотношение на ищцата с предходния ѝ работодател „Стопанска и спомагателна дейност“ ЕАД – Варна е прекратено на дата 01.02.2013 год. и на същата дата е възникнало ново трудово правоотношение, но с друг работодател – ОП „Комплекс за детско хранене“ при Община Варна. Твърди, че ПМС № 31/11.02.1994г. се отнася само до учрежденията и звената на бюджетна издръжка и стопанските и търговски предприятия само с държавно участие. Не е съобразено също, че по силата на приетото Решение № 577-9/ Пр. № 10 от заседание, проведено на 26,27.07.2012г., ОбС – Варна, на основание чл. 154, ал. 1, т. 2 от ТЗ е прекратил чрез ликвидация „Стопанска и спомагателна дейност“ ЕАД – Варна. Твърди, че ищцата не е имала един и същ работодател по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ, не е налице и универсално правоприемство по смисъла на чл. 123 от КТ. Общинското предприятие е структурна единица на общината, която не разполага със самостоятелност и правосубектност, за разлика от търговското дружество.

Наведени са и оплаквания, че неправилно е уважен и акцесорния иск по чл. 86 ЗЗД за заплащане на обезщетение за забава за минал период, като не е съобразено, че дори и да се приеме, че ответникът дължи на ищцата обезщетение по чл. 222, ал. 3, изр. първо, предл. второ от КТ в размер на още четири брутни трудови възнаграждения, то това задължение е без срок, покана от ищцата липсва, поради което и ответникът не е поставен в забава за плащането му за период, предхождащ подаването на исковата молба.

Въз основа на изложеното счита, че обжалваното решение е неправилно, настоява да бъде отменено и да се постанови друго, с което исковете да бъдат отхвърлени, ведно с присъждане на сторените в двете инстанции съдебни разноски.

В писмен отговор, подаден в срока по чл. 263, ал. 1 ГПК, насрещната страна – ищцата Г. Л. И., чрез процесуален представител, оспорва жалбата, счита първоинстанционното решение за правилно и настоява да бъде потвърдено. Претендира присъждане на разноски.

В съдебно заседание въззивникът Общинско предприятие „Комплекс за детско хранене“ при Община Варна, чрез процесуален представител, поддържа въззивната си жалба и настоява да бъде уважена.

В съдебно заседание въззиваемата Г. Л. И., чрез процесуален представител, оспорва жалбата, поддържа подадения писмен отговор.

Съдът съобрази следното:

Производството пред РС-Варна е образувано по предявени от Г. Л. И. от гр. Варна срещу Общинско предприятие „Комплекс за детско хранене“ – гр. Варна, обективно кумулативно съединени осъдителни иски с правно основание чл. 222, ал. 3, изр. първо, предл. второ КТ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

Ищцата навежда следните твърдения:

Въз основа на трудов договор № 41/30.01.2013 г. е назначена в ответното Общинско предприятие „Комплекс за детско хранене“ – Варна на длъжността „главен готвач“, с място на работа „Детска кухня 2“, с първоначално уговорен шестмесечен срок за изпитване. Считано от 01.08.2013 г. трудовият ѝ договор е трансформиран в такъв за неопределено време. Съгласно сключено между страните допълнително споразумение № 175/27.02.2019 г., основното ѝ трудово възнаграждение е било размер на 683, 00 лева, а към момента на прекратяване на трудовото ѝ правоотношение /06.11.2019 год./ допълнителното възнаграждение за трудов стаж и професионален опит е било в размер на 66% от основното трудово възнаграждение. Със Заповед № 38/06.11.2019 год. на работодателя трудовото правоотношение на ищцата е прекратено на основание чл. 327, ал. 1, т. 12 КТ – поради придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст; със заповедта е разпоредено на ищцата да се изплати обезщетение по чл. 222, ал. 3 КТ в размер на две brutни работни заплати.

Твърди, че обезщетението по чл. 222, ал. 3, изр. първо от КТ, което ѝ се дължи е в размер на шест brutни трудови възнаграждения, съгласно хипотезата на предложение второ от цитираната разпоредба, като излага следното: В периода 14.03.1979 г. до 01.02.2013 г. е работила в „Стопанска и спомагателна дейност“ ЕАД – гр. Варна, първоначално на длъжност „помощник готвач“, а впоследствие като „готвач в детска кухня № 2“. Единоличен собственик на капитала на „ССД“ ЕАД-Варна е Община Варна. Със заповед № 62/30.01.2013 г. на ликвидатора на дружеството „ССД“ ЕАД-Варна, на основание чл. 328, ал. 1, т. 1 от КТ, трудовото ѝ правоотношение е прекратено, поради закриване на предприятието, считано от 01.02.2013 год. На същата дата – 01.02.2013 год. – е сключила трудов договор с ответното Общинско предприятие „Комплекс за детско хранене“ – Варна към община Варна. Прекратяването на трудовото ѝ правоотношение със „Стопанска и спомагателна дейност“ ЕАД – гр. Варна, считано от 01.02.2013 г., и сключване на нов трудов договор с Общинско предприятие „Комплекс за детско хранене“ – Варна на същата дата, било само формално, тъй като работното място и трудовите ѝ задължения останали непроменени. С оглед горното трудовият ѝ стаж в ответното Общинско предприятие „Комплекс за детско хранене“ – Варна към община Варна следва да се счита за непрекъснат

в периода от 14.03.1979 г. до 06.11.2019 г. и твърди, че ѝ се дължи обезщетение по чл. 222, ал. 3 от КТ в размер на шест брутни работни заплати, т. е., ответникът ѝ дължи и сумата от 4 535, 12 лева - обезщетение по чл. 222, ал. 3, изпр. първо, предл. второ КТ, която не ѝ е заплатена.

На основание чл. 86 ЗЗД, ответникът ѝ дължи и обезщетение за забава в размер на законната лихва върху горната сума, за периода 01.01.2020 год. до 08.05.2022 г. – датата, предхождаща датата на подаването на исковата молба.

В съответствие с наведените твърдения са и отправените искания- за осъждане на ответника Общинско предприятие „Комплекс за детско хранене“ – Варна да ѝ заплати следните суми: сумата от 4 535, 12 лева, представляваща остатък от дължимо и незаплатено обезщетение при прекратяване на трудовото правоотношение по трудов договор № 41/30.01.2013 г. след като ищцата е придобила право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в хипотезата на прослужени последните десет години от трудовия ѝ стаж при един и същ работодател, ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху претендираната сума, считано от датата на подаване на исковата молба – 09.05.2022 г., до окончателното ѝ изплащане, както и сумата от 1094, 82 лева, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихвата върху сумата от 4535, 12 лева за периода от 01.01.2020 г. до 08.05.2022 г. Претендира присъждане на разноски.

В писмен отговор, подаден в срока по чл. 131 ГПК ответното общинско предприятие, чрез процесуален представител, оспорва исковете, счита, че са неоснователни. Не оспорва, че на 01.02.2013 год. между страните е бил сключен трудов договор, както и че същият бил прекратен на твърдяното от ищцата основание, считано от 06.11.2019 год. Не оспорва и че в периода от 14.03.1979 г. до 01.02.2013 г. ищцата е работила в „ССД“ ЕАД – Варна. Не оспорва и правото на ищцата на обезщетение по чл. 222, ал. 3 от КТ, но твърди, че дължимото обезщетение е в размер на две брутни работни заплати, а не на шест, тъй като в последните десет години преди прекратяването на трудовото ѝ правоотношение в хипотезата на чл. 327, ал. 1, т. 12 КТ ищцата не е работила при един и същ работодател. По отношение „ССД“ ЕАД - Варна (предходния работодател на ищцата) и О П „Комплекс за детско хранене" при Община Варна /работодателят, при който е възникнало правото на обезщетение по чл. 222, ал. 3 от КТ/ не е налице универсално правоприемство по смисъла на чл. 123 от КТ, т. е., ищцата не е работила при един и същ работодател по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ. Твърди, че със Заповед № 62/30.01.2013 г. е прекратено трудовото правоотношение на ищцата със „ССД“ ЕАД, поради закриване на предприятието, считано от 01.02.2013 год., а със сключения между страните по делото трудов договор № 41/30.01.2013 г. е възникнало ново трудово правоотношение с друг работодател. Излага, че след създаване на търговски дружества, същите стават самостоятелни гражданскоправни субекти, а правомощията на общината са само в качеството ѝ на едноличен собственик на капитала, но това не променя факта, че дружеството е търговец по смисъла на ТЗ и не представлява организация на бюджетна издръжка. Сочи, че за разлика от търговското дружество, общинското предприятие представлява структурна

единица на общината, която не разполага със самостоятелност или правосубектност, а „ССД“ ЕАД-Варна не е организация на бюджетна издръжка за разлика от Общинското предприятие „Комплекс за детско хранене“ – Варна.

По тези съображения счита иска по чл. 222, ал. 3 КТ за неоснователен. С оглед неоснователността на обуславящия иск, искът по чл. 86 ЗЗД също е неоснователен. Настоява за отхвърляне на исковете и за присъждане на разноски.

В съдебно заседание ищцата, лично и чрез процесуален представител, поддържа исковете си и настоява да бъдат уважени.

В съдебно заседание ответникът, чрез процесуален представител, оспорва исковете, поддържа подадения писмен отговор.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид становищата и доводите на страните, прие за установено следното от фактическа страна:

Спор по фактите между страните няма, а те са следните, установени и от неоспорените писмени доказателства, ангажирани по делото:

В периода 14.03.1979 г. до 01.02.2013 г. ищцата е работила по трудов договор в „Стопанска и спомагателна дейност“ ЕАД /“ССД“ ЕАД/ - гр. Варна на длъжност „готвач“ в детска кухня № 2“. Едноличен собственик на капитала на дружеството е била община Варна. Дружеството е прекратено чрез ликвидация въз основа на решение на ОбС-Варна № 577-9 по Протокол № 10/26,27.07.2012 г.. Трудовото правоотношение на ищцата с горното еднолично акционерно дружество е прекратено със Заповед № 62/30.01.2013 год., считано от 01.02.2013 г., на основание чл. 328, ал. 1, т. 1 от КТ – поради закриване на предприятието. Между ищцата и ответното Общинско предприятие „Комплекс за детско хранене“ към община Варна е сключен срочен трудов договор № 41/30.01.2013 г., с начало на действие на договора от 01.02.2013 год. до 01.08.2013 год., трансформиран впоследствие в договор за неопределен срок съгласно чл. 69, ал. 1 КТ, въз основа на който ищцата е работила като „главен готвач“ с място на работа „детска кухня 2“. Не се спори между страните, че ищцата е заемала една и съща длъжност при „ССД“ ЕАД – Варна и Общинско предприятие „Комплекс за детско хранене“ – Варна, както и че е работила на едно и също работно място като сграден фонд, техника и материали. Не се спори, че трудовото ѝ правоотношение с ответника е прекратено със заповед № 38/06.11.2019 г., на основание чл. 327, ал. 1, т. 12 от КТ – поради придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, считано от 06.11.2019 г., връчена ищцата на същата дата. Безспорно е също, че на ищцата е изплатено и определеното ѝ от ответника обезщетение по чл. 222, ал. 3 от КТ от две brutни трудови възнаграждения в размер на сумата от 2 267, 56 лева, т. е., brutното ѝ трудово възнаграждение за последния пълен отработен месец, предхождащ месеца, в който е прекратено трудовото ѝ правоотношение, е 1133, 78 лева, съответно четирикратният размер е 4 535, 12 лева.

От Протокол № 10/26,27.07.2012 год. от заседание на Общински

Съвет[1]- Варна е видно, че е взето решение № 577-9 за прекратяване чрез ликвидация на „Стопанска и спомагателна дейност“ ЕАД- Варна, а с Решение № 578-9 от същото заседание е решено създаването на Общинско предприятие „Комплекс за детско хранене“ – Варна, с предмет на дейност: Приготвяне на храна за деца от 10-месечна до 3-годишна възраст съобразно изискванията за рационално и диетично хранене в кърмаческа и ранна детска възраст за деца от неорганизирания контингент /непосещаващи детски ясли и яслени групи в ОДЗ/, осигурява транспорт и разнос на храната от майките-кухни до разливочните пунктове и от кухните на детските ясли до яслени групи в ОДЗ, оказване на методическо ръководство на детските ясли и яслени групи, осигуряване на квалифициран персонал; приет е правилник на Общинското предприятие; определен е и бюджета му.

От Протокол № 10/04.08.2016 год. от заседание на Общински Съвет[1]- Варна е видно, че с Решение № 450-4 са приети окончателният ликвидационен баланс към 18.07.2016г. на „Стопанска и спомагателна дейност“ ЕАД-Варна, пояснителен доклад към баланса и отчет от ликвидатора на едноличното общинско акционерно дружество.

От доклада относно окончателната ликвидация от 15.07.2016г., изготвен от ликвидатора М.М. е видно, че при възникване на ОП „КДХ“, новото предприятие е нямало договори за обществена поръчка и не е можело да започне да работи и да храни децата на гр. Варна, поради което се наложило „ССД“ ЕАД- Варна /в ликвидация/ да работи до 31.01.2013г. „ССД“ ЕАД е работило като нормално дружество, а от 01.02.2013г. е освободен целия персонал, който е бил назначен в ОП „КДХ“ - Варна, с което не е прекъснала дейността относно храненето на децата. Към 20.08.2013г. ликвидаторът установил дължими и неплатени суми от ОП „КДХ“ – Варна към „ССД“ ЕАД-Варна на стойност 57 491, 39 лева за получени хранителни продукти, за получено работно облекло, за получени ГСМ, за получен амбалаж, материали, авточасти, резервни части, строителни материали, консумативи. Констатирани са и неизплатени наеми от ОП „КДХ“ – Варна към „ССД“ ЕАД-Варна за ползване на ДМА /сградов фонд/. С решение на ОбС-Варна от 04.02.2015г. задълженията на ОП „КДХ“ – Варна към „ССД“ ЕАД-Варна са опростени.

Към месец юли 2016г. е изготвен окончателен ликвидационен баланс, който да бъде предложен на вниманието на ОбС-Варна за вземане на решение за приключване на ликвидацията. С приемо-предавателен протокол от 07.07.2016г. са предадени от ликвидатора на „ССД“ ЕАД /в ликвидация/ на Община Варна недвижими имоти, сред които помещения на детските кухни в гр. Варна, бул. „Цар Освободител“, № 64 и ул. „Яне Сандански“, № 1, вх. А и помещението на бул. „М.Луиза“ № 11, ет. 4 /където е регистриран и адресът на управление на ОП „КДХ“/, както и движими вещи. С приемо-предавателен протокол от 01.05.2016г. ликвидаторът е предал досиетата на напусналите „ССД“ ЕАД служители в периода от 2007г. до 2013г., ведно с опис.

Според справка от ТР, на 21.0.2016г. търговецът „ССД“ ЕАД е заличен.

С оглед така установеното от фактическа страна се налагат следните

правни изводи:

Съгласно чл. 222, ал. 3 от КТ, в приложимата редакция на нормата от ДВ, бр. 25/2001 год., при прекратяване на трудовото правоотношение, след като работникът или служителът е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, независимо от основанията за прекратяването, той има право на обезщетение от работодателя в размер на brutното му трудово възнаграждение за срок от 2 месеца, а ако е работил при същия работодател през последните 10 години от трудовия му стаж - на обезщетение в размер на brutното му трудово възнаграждение за срок от 6 месеца. Обезщетение по тази алинея може да се изплаща само веднъж.

Установено е по делото, че в периода от 14.03.1979 г. до 01.02.2013 г. ищцата Г. Л. И. е работила по трудов договор в „Стопанска и спомагателна дейност“ ЕАД /“ССД“ ЕАД/ - гр. Варна на длъжност „готвач“ в детска кухня № 2“, като от същата дата - 01.02.2013 год. е назначена като „готвач“ в ОП „КДХ“ към Община Варна. Трудовото ѝ правоотношение е прекратено на 06.11.2019 год., на основание чл. 327, ал. 1, т. 12 КТ – поради придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Със заповедта е разпоредено на ищцата да се изплати обезщетение по чл. 222, ал. 3 от ГПК в размер на две brutни месечни трудови възнаграждения.

Спорният въпрос е за размера на това обезщетение – дали следва да е в размер на 2 БТВ, както е определил работодателят, или в размер на 6 БТВ, както твърди ищцата, претендираща доплащане на още четири БТВ, съответно – сумата в размер на 4535, 12 лева.

Настоящият състав споделя изводите на първоинстанционния съд, че на ищцата Г. И. се дължи обезщетението по чл. 222, ал. 3, изр. първо, предл. второ от КТ, а именно: увеличеният размер от 6 БТВ. В тази връзка съдът възприема изцяло приетото в Решение № 477/12.07.2010г. на ВКС по гр. дело № 544/2009г. на Четвърто г. о., ГК, според което в случаите, когато органът по закриване на предприятието, независимо дали предприятието има статут на юридическо лице или не с оглед специалните правила на КТ, е и органът по учредяване /откриване/ на новото предприятие и дейностите между новото и старото се припокриват и това е станало в кратък интервал от време, така, че основната дейност не е преустановена, то налице е форма на вътрешна реорганизация. В хипотезите, когато в резултат на новата организация има промяна на работодателя, правоотношенията с работниците и служителите се подчиняват на правилата на чл. 123 КТ. Обратното разбиране би означавало, че органът по учредяване и закриване на конкретния работодател - предприятие може да използва разпоредбата на чл. 328, ал. 1, т. 1 КТ за преуреждане на трудовите правоотношения чрез формално закриване на предприятие, което е злоупотреба с право и е нарушение на чл. 8, ал. 1 КТ. В решението е посочено, че от решаващо значение е да се изследва дали е преустановена /закрита/ за в бъдеще съответната дейност или тя продължава да съществува и се осъществява. В същия смисъл са решение № 12432/05.12.2003г. на ВКС по гр. д. № 579/2002г. на Трето г. о., ГК, Решение № 442/08.09.2010г. на ВКС по гр.д. № 721/2009г. на Четвърто г. о., ГК и др.

В конкретния случай органът, който е взел решение за прекратяване чрез ликвидация на „ССД“ ЕАД, на осн. чл. 154, ал. 1, т. 2 ТЗ по решение на съдружниците, респ. по решение на едноличния собственик на капитала – в случая Община Варна, и органът, взел решение за създаване /учредяване/ на новото предприятие Общинско предприятие „КДХ“, е един и същ – Общински съвет Варна. Дейностите между старото и новото предприятие са идентични – организация и осъществяване на хранене на децата в Община Варна на възраст между 10 месеца и 3 години. Това обстоятелство не е оспорено от ОП „КДХ“ към община Варна, а същото се установява и от представения правилник на ОП „КДХ“, длъжностните характеристики на заеманите от Г. Л. И. длъжности в двете предприятия, както и от констатациите в доклада на ликвидатора на „ССД“ ЕАД – Варна. Цялата дейност на „ССД“ ЕАД е поета от ОП „КДХ“ – Варна, отдадени са под наем сградите и помещенията от значение за дейността на ОП „КДХ“ – Варна, включително детски кухни и офис, прехвърлени са от „ССД“ ЕАД всички необходими за новото предприятие суровини, материали, оборудване, резервни части. От 01.02.2013г. са прекратени трудовите договори с персонала на „ССД“ ЕАД – Варна и от същата дата са сключени нови трудови договори със същите лица, но вече като работници и служители в новото ОП „КДХ“ – Варна, без да има прекъсване на дейността по хранене на децата до 3 годишна възраст на територията на община Варна. По-късно задълженията на ОП „КДХ“ към „ССД“ ЕАД /в ликвидация/ са опростени по решение на кмета на Община Варна и не се е стигнало до връщане на част от отдадените под наем помещения.

От изложеното следва, че дейността на закритото предприятие не само, че не е преустановена, а е поета от новосъздаденото общинско предприятие и всички работници и служители са назначени на работа в ОП „КДХ“, ползвайки същата производствена база, оборудване, суровини и материали. В случая хипотезата на чл. 328, ал. 1, т. 1 от КТ при прекратяване на трудовия договор на ищцата със „ССД“ ЕАД не е налице, независимо, че последното е търговско дружество и прекратяването му чрез ликвидация е предприето и проведено в съответствие с разпоредбите на ТЗ, а през 2016г. е заличено от ТР. Не е осъществено обаче закриване на предприятието, а извършеното се подчинява на правилата на чл. 123 от КТ (в случая чл. 123, ал. 1, т. 7 КТ, както правилно е приел и първоинстанционният съд в обжалваното решение), при което е осъществена само форма на вътрешна реорганизация и вътрешно организационно преустройство на работодателя, а не и закриване на предприятие по смисъла на чл. 328, ал. 1, т. 1 от КТ, което по своята правна същност представлява окончателното и пълно преустановяване дейността на предприятието за в бъдеще, в какъвто смисъл са и разясненията в ТР № 5/2019 год. на ОСГК на ВКС на РБългария.

От изложеното следва и извода, че след като в периода 14.03.1979 г. до 06.11.2019 год. ищцата е работила последователно в „ССД“ ЕАД и в ОП „КДХ“, тя е работила при същия работодател през последните 10 години от трудовия си стаж, при което и при прекратяване на трудовото ѝ правоотношение, считано от 06.11.2019 год. поради придобиване право на

пенсия за осигурителен стаж и възраст, работодателят ѝ дължи обезщетение в размер на шест брутни трудови възнаграждения, на основание чл. 222, ал. 3, изр. първо, предл. второ КТ, в размер на сумата от 6802, 68 лева. Установено, че на ищцата е платено обезщетение по чл. 222, ал. 3 КТ в размер на 2267, 56 лева, като ответникът ѝ дължи допълнително сумата от 4535, 12 лева.

Възражението на ответника, поддържано и във въззивната му жалба, че за разлика от търговското дружество с общинско участие в капитала, общинското предприятие било специализирано звено на общината за изпълнение на дейности, финансирани от общинския бюджет и било част от специализираната общинска администрация и като такова се приравнявало на всяко друго организационно и структурно обособено звено от същата, поради което и в случая търговското дружество, прекратено с ликвидация и общинското предприятие, създадено с решението на ОбС-Варна от 2012 год. са различни работодатели, от което следва, че ищцата не удовлетворява изискването на чл. 222, ал. 3 КТ да получи завишения размер на обезщетението, предвидено в цитираната норма, настоящият състав намира за неоснователно. Установено е по делото, че и чрез „ССД“ ЕАД /търговско дружество с общинско имущество или с общинско участие/ и чрез ОП "Комплекс за детско хранене" /общинско предприятие/, общината е осъществявала и осъществява стопанска дейност, по смисъла на ЗОБС. Общинското предприятие е форма за осъществяване на самостоятелна дейност от общината, с него се обозначава специализирано звено на общината за управление на общинско имущество, за задоволяване потребности на населението, осигуряване изпълнението на общински дейности и свързаните с това доставки на стоки и извършване на услуги /дейности в конкретни направления, изчерпателно изброени в чл. 53 от ЗОБС/. То има определена икономическа и правна самостоятелност, но е част от общинската администрация и не е самостоятелно ЮЛ. Осъществяването на стопанска дейност от страна на общината чрез търговски дружества, е посредством регистрирани по ТЗ като самостоятелни ЮЛ. Според ТЗ общинските търговски дружества са с общинско участие /ЕООД и ЕАД/ и са с изцяло общинско имущество. Разликата между търговските дружества и общинските предприятия е и по отношение на статута на предоставеното общинско имущество за осъществяване на дейността им. Предоставеното на търговските дружества общинско имущество става собственост на дружеството и е различна от общинската собственост. Търговско качество по смисъла на ТЗ могат да придобият и общинските предприятия, за които ОбС вземе решение за преобразуването им в еднолични търговски дружества, въз основа на предоставеното им общинско имущество. По отношение на своята структура и начин на управление публичните търговци нямат разлики от общите правила, предвидени за търговските дружества в ТЗ, освен тази, че едноличен собственик на капитала и общо събрание на ЮЛ е Общинският съвет. Ето защо следва да се приеме, че за периода от 14.03.1979 г. до 06.11.2019 год. ищцата е работила при един и същ работодател по смисъла на т. 1 от § 1 от ДР на КТ, доколкото органът, който е взел решение за прекратяване чрез ликвидация на „ССД“ ЕАД – Варна, и органът, взел

решение за създаването на новото предприятие ОП „КДХ“ е един и същ – Общински съвет Варна.

Наведеното във въззивната жалба оплакване, че първоинстанционният съд не е съобразил приетото в ПМС № 31/11.02.1994г., е неоснователно, тъй като то се отнася до учрежденията и звената на бюджетна издръжка и стопанските и търговски предприятия само с държавно участие и посочените в ал. 2 и ал. 3 /ред. ДВ бр. 60/1996г. в сила от 01.02.1996г./ такива. От една страна цитираното ПМС е с последна редакция от 01.02.1996г., а ЗОБС е обн. ДВ бр. 44 от 21.05.1996 г., в сила от 1.06.1996г., т. е., по – късно, а от друга – в разпоредбата на чл. 222, ал. 3 от КТ в редакцията към датата на прекратяване на трудовото правоотношение на 06.11.2019 год., подобно ограничение липсва. В случая, според ЗНА, КТ е нормативен акт от по-висш ранг в сравнение с постановлението на МС и следователно разпоредбите на К Т имат предимство. ПМС е имало значението към момента на обнародването и изменението му, в сила от 01.02.1996г., но същото не може да ограничава действието на норми от КТ към 06.11.2019 год. и към настоящия момент.

Въз основа на изложеното съдът приема, че искът по чл. 222, ал. 3 КТ за заплащане на сумата от 4535, 12 лева, представляваща остатък от дължимо парично обезщетение в размер на шест brutни трудови възнаграждения при прекратяване на трудовото правоотношение по трудов договор № 41/30.01.2013 год. след като ищцата Г. Л. И. е придобила право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, като е работила при същия работодател през последните 10 години от трудовия си стаж, е основателен и подлежи на уважаване.

По иска по чл. 86 ЗЗД за заплащане сумата от 1094, 82 лева, съставляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху сумата от 4535, 12 лева за периода 01.01.2020 год. до 08.05.2022 г., съдът приема следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 228, ал. 3 от КТ, обезщетението по чл. 222, ал. 3 КТ, се изплаща не по-късно от последния ден на месеца, следващ месеца, през който правоотношението е прекратено, като след изтичане на този срок работодателят дължи обезщетението заедно със законната лихва. От цитираната норма следва, че задължението за заплащане на обезщетението по чл. 222, ал. 3 КТ е срочно, поради което и длъжникът изпада в забава с изтичането на срока за изпълнение, без да е нужна покана от кредитора.

В случая трудовото правоотношение на ищцата е прекратено, считано от 06.11.2019 год., при което, съгласно чл. 228, ал. 3 КТ, обезщетението по чл. 222, ал. 3 КТ е следвало да бъде заплатено на ищцата в срок най-късно до 31.12.2019 г. Тъй като това не е сторено, работодателят е изпаднал в забава, считано от 01.01.2020 г. и за периода от тази дата до предявяване на иска дължи законната лихва, размерът на която не е спорен между страните.

В обобщение обжалваното решение е правилно и следва да бъде потвърдено.

При този изход на делото празноски на въззивника не се присъждат.

С оглед изхода от делото, отправеното искане и представените доказателства, в полза на въззиваемата следва да се присъдят разноси за настоящата инстанция за заплатено адвокатско възнаграждение за един адвокат.

Възражението на въззивника за прекомерност на заплатеното от въззиваемата адвокатско възнаграждение в размер на сумата от 1032 лева, с вкл. ДДС, е неоснователно, тъй като същото е под минималния размер, установен чл. 7, ал. 2, т. 2, вр. чл. 2, ал. 5 от Наредба № 1/2004 год. на ВАДвС, който в случая е 1383 лева, при съобразяване и на нормата на чл. 2, ал. 5 от цитираната наредба.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Решение № 3848/07.12.2022 год., постановено по гр. дело № 5756/2022 год. по описа на РС- Варна;

ОСЪЖДА Общинско предприятие „Комплекс за детско хранене“, ЕИК 00000934421664, с адрес гр. Варна, бул. „Мария Луиза“ № 11, да заплати на Г. Л. И. ЕГН ***** от гр. Варна, *****, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от 1032 лева /хиляда тридесет и два лева/ - разноси за настоящата инстанция, съставляващи заплатено адвокатско възнаграждение за един адвокат.

Сумите по решението, вкл. и разноските, могат да бъдат заплатени по банковата сметка на Г. Л. И. ЕГН ***** на л. 26 от гр. дело № 5756/2022 год. по описа на РС- Варна.

Решението не подлежи на обжалване, съгласно чл. 280, ал. 3, т. 3 ГПК, ДВ, бр. 86/2017 год.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____